

HỒI THỨ TÁM MƯỜI TƯ

ĐOÀN LANG XÔNG TRẬN CỨU CÔ NƯƠNG

Bao Bất Động là người cơ trí mau lẹ, đá chân một cái hất khối đá trập sang một bên, thì dưới đất hiện ra một cửa động.

Cửa động này chỉ rộng chừng hơn một thước đường kính, không hiểu Tang Thổ Công to béo như vậy thì làm sao chui vào được?

Gã có biết đâu tên hán là Tang Thổ Công thì chữ "Thổ" đó biểu hiện cho thuật địa hành của hán rất mực tinh thông.

Lúc nằm phục dưới đất, hán đã vận động cả chân tay để bới đất ra rồi chui vào. Vừa nãy Mộ Dung Phục đè chặt nắp đỉnh Tang Thổ Công không có cách nào hất nắp đỉnh lên để thoát ra. Hán phải đập dưới đáy đỉnh chui xuống đất để thoát thân.

Bao Bất Động còn đang ngớ ngẩn, xoay mình ngó bốn mặt xem Tang Thổ Công ở đâu? Gã nghĩ rằng dù hán có chui xuống đất mà không phải là con Xuyên sơn giáp (một giống động vật có móng nhọn để đào đất) thì cũng chỉ mới đi được mấy thước là cùng và chỉ trốn được một lúc. Chẳng lẽ hán vừa đào một lát đã biến được ngay như người biết thuật độn thổ, bỗng nghe Mộ Dung Phục la lên:

- Hán đây rồi!

Y liền vung tay áo quét vào khối đá một cái.

Nguyên khối này không phải là đá dựng thẳng lên mà chính là saulung Tang Thổ Công.

Gã Tang Thổ Công thật là một con người cổ quái, có đủ các kỹ thuật để che mắt và lừa bịp người. Nếu Mộ Dung Phục không có nhãn lực tinh vi thì không thể phát giác được. Luồng kinh phong phát ra từ tay áo rất mãnh liệt, nó lôi cuốn Tang Thổ Công như một trái bóng thịt tung lên trên không.

Tang Thổ Công từ lúc trúng phải trường lực của Mộ Dung Phục rồi hán bị thương khá nặng không còn sức kháng cự được nữa. Hán vọt cất tiếng la:

Xin đừng hạ độc thủ! Tại hạ sẽ lấy thuốc giải cho!

Mộ Dung Phục cười nói:

Người cứ yên lòng. Ta quyết không hại người đâu.

Nói xong y vung tay trái, luồng kinh phong ở tay áo tiêu tan, đồng thời phóng ra một luồng kinh lực khác để giữ Tang Thổ Công lại cho người hạ từ từ xuống.

Bỗng phía trước ở đằng xa có tiếng người hoan hô:

- Cô Tô Mộ Dung! Quả nhiên danh bất hư truyền!

Mộ Dung Phục giơ tay lên đáp:

- Tại hạ chỉ đáng làm một trò cười cho các vị nghĩ rất nên thẹn.

Giữa lúc ấy một luồng ánh sáng vàng và một luồng ánh sáng bạc phóng tới mé bên trái đầu y nhanh như chớp. Tiếng khí giới trên không rít lên nghe rất ghê sợ.

Mộ Dung Phục tự hỏi:

- Đây là thứ khí giới gì mà uy thế mãnh liệt như vậy?

Y không dám chần chờ vận nội lực cho hai tay áo phùng lên để đón lấy. Một tiếng vang lên hai luồng ánh sáng đánh bật tụ phong ngược lại. Hai luồng ánh sáng cũng lui lại ba thước.

Bấy giờ Mộ Dung Phục mới nhìn rõ thì đó là hai cái đai vừa dài vừa rộng một là đai vàng và đai bạc.

Mộ Dung Phục thấy hai cái đai đập vào tay áo đã biết ngay là nội lực người sử đai vàng mạnh hơn người sử đai bạc nhiều.

Đồng thời y lại biết rõ người sử đai bạc chưa huy động hết nội lực còn người sử đai vàng thì vận động kinh lực đến độ chót.

Hai người cầm đầu đai đứng đó đều tuổi đã già. Lão sử đai vàng mình mặc áo bào trắng, lão sử đai bạc lại mặc áo bào vàng. ánh vàng ánh bạc chiếu hào quang ra rất rực rỡ và cực kỳ hoa lệ.

Những thứ bào vàng bào bạc này không phải để người thường mặc, tựa hồ chỉ những nhân vật trên sân khấu dùng đến.

Lão mặc áo bạc lên tiếng:

- Chúng ta rất bái phục! Các hạ hãy tiếp anh em ta một chiêu nữa!

Ánh vàng lấp loáng. Cái đai vàng ở bên trái lại vọt thẳng tới còn cái đai bạc thì bật lên không rồi chụp xuống thượng bộ Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục nói:

- Hai vị tiên bối!

Y vừa nói được bốn chữ thì đột nhiên vang lên mấy tiếng veo véo ba thanh trường đao chém tới.

Bên địch sử lối "địa đường đao", cả ba người phối hợp phóng chiêu thành một làn ánh sáng dày khít không một kẽ hở, chém vào hạ bàn Mộ Dung Phục.

Đao pháp Địa đường đao này những tay cao thủ ít khi dùng đến. Một là vì tiến công vào hạ bàn đối phương, uy lực không mạnh lắm. Hai là lúc tiến lên đánh mất vẻ hiên ngang của người cao thủ.

Nghe tiếng đao của ba người này phóng ra, Mộ Dung Phục biết nội lực của họ không phải tầm thường, có thể đứng đầu hạng nhì, dưới hạng nhất một chút mà thôi. Hướng chỉ cả ba người lại hợp sức liên công. Ba vùng ánh hoa trắng như tuyết tới tấp bay lại, chạm vào ai là mất mạng ngay tức khắc, không thể coi thường được.

Mộ Dung Phục bị tấn công ba mặt phía trên, phía trước và mé tả. Y nghĩ thầm:

- Đối phương đã tự xưng là ba mươi sáu động chúa và bảy mươi hai đảo chúa. Họ người nhiều thế mạnh. Nếu xảy cuộc hỗn chiến thì nguy hiểm không biết đến đâu mà lường. Chi bằng mình phải tìm cách khùng bố họ trước đi là hơn.

Ba lưỡi đao quét tới! Mộ Dung Phục mắt lẹ chân nhanh, vọt đá tuôn ra ba cước, mỗi cước đều trúng vào cổ tay địch nhân. Những luồng bạch quang lấp loáng, ba thanh đao đều bị đá tung lên không.

Mộ Dung Phục khẽ lạng người sang bên, tay phải thi triển công phu "đầu chuyển tinh di" để gạt đầu cái đai vàng đánh chát một tiếng rồi cả đai vàng lẫn đai bạc cuốn vào nhau.

Lúc này ba người sử địa đường đao đã xông vào khoảng giữa Mộ Dung Phục và Tang Thổ Công. Bọn chúng mất đơn đao, mà không chịu lùi lại la lên âm âm dang tay ra định ôm lấy chân Mộ Dung Phục.

Đang lúc hỗn chiến, khi nào Mộ Dung Phục để chúng lần quất bên mình? Y phóng chân ra nhanh như gió bão đá trúng huyết đạo trước ngực ba người.

Đột nhiên một người mặc áo đen chân tay dài nghêu ngao vượt mọi người tiến vào xoè bàn tay lớn bằng chiếc quạt La Bô nắm lấy Tang Thổ Công xách đi.

Da bàn tay người này không hiểu trời sinh đã dày sần hay là có đeo bao sắt nên không sợ những mũi kim ở khắp người Tang Thổ Công đâm vào.

Nắm được Tang Thổ Công rồi y nhảy lùi lại một cái xa hơn trượng.

Mộ Dung Phục thấy người này giơ tay cất chân cử động nào cũng ghê gớm. Võ công hần cao thâm hơn những người kia nhiều khiến cho ^^ kinh hãi, nghĩ thầm:

- Tang Thổ Công mà được người này cứu thoát đem đi thì khó lòng kiếm được thuốc giải.

Nghĩ vậy Mộ Dung Phục liền tung mình lên cao vượt qua ba người nằm dưới đất. Y phóng ra một chưởng để đánh tới người áo đen.

Người áo đen bật lên một tràng cười cầm ngang thanh đao để trước ngực. Trước mặt hần ánh sáng xanh lè lấp loáng. Đó là một thanh quý đầu đao sống dày lưỡi mỏng sắc nhọn dị thường.

Mộ Dung Phục phóng chưởng đánh xuống tưởng chừng bàn tay y sẽ bập vào lưỡi đao của đối phương mà đứt rời ngay.

Mộ Dung Phục tuy thấy lưỡi đao của đối phương đã đón sẵn mà vẫn bỏ chưởng xuống như thường. Nhưng bàn tay còn cách lưỡi đao chừng hai tấc, y đột nhiên xoay chiều cho bàn tay quét tạt ngang ra, đồng thời hất lưỡi đao một cái để chặt đứt những ngón tay của người áo đen. Mộ Dung Phục lại vận chân lực vào cườm tay, sức mạnh chẳng kém gì lưỡi quý đầu đao. Nếu chém xuống cũng chặt đứt được tay đối phương.

Gã áo đen đang lúc bất ngờ la lên một tiếng rồi xoay tay để đỡ đánh "chát" một tiếng. Gã áo đen lại la lên một tiếng rồi lạng người đi, nhảy lùi lại xa hơn một trượng. Nhưng bàn tay trái lão vẫn nắm chặt lấy Tang Thổ Công béo chùn béo chụt, chứ không chịu buông ra. Mộ Dung Phục xoay tay lại nắm lấy lưỡi quý đầu đao thì bỗng ngửi thấy một mùi tanh tươi

chỉ chực nôn ọc. Y biết rằng lưỡi đao này có tòi thuốc độc của một phái tà môn nào rất ghê gớm.

Mộ Dung Phục tuy đã ra một chiêu đã đoạt được khí giới của đối phương, xong y thấy bảy tám người của bên địch đều giơ binh khí ra để chắn trước mặt người áo đen, thì khó lòng nhảy vào để cướp Tang Thổ Công lại được. Huống chi y vừa đối chưởng với người áo đen biết rằng công lực hẳn tuy kém mình một chút nhưng hẳn lại có nhiều điều quái dị. Giả tử lấy một chọi một cũng không thể trong chốc lát mà thủ thắng được.

Bỗng nghe có tiếng người huyền áo nói:

- Tang Thổ Công! Mau lấy thuốc giải ra.

- Mẹ kiếp! Thứ độc châm này không trị cho mau thì chỉ trong một giờ là mất mạng.

- Con rùa già kia! Mau lấy thuốc giải ra! Hồng bát! Không thể chịu được nữa rồi! Dưới ánh đèn lửa bóng người chạy đi chạy lại đến gần gã áo đen để xin lão lấy thuốc giải cho.

Người áo đen cũng nói:

- Thằng béo mập thối tha này! Lấy thuốc giải ra đi!

Tang Thổ Công nói:

- Người buông ta ra đã nào!

Người áo đen nói:

- Ta buông ngươi ra thì địch nhân lại bắt lấy, buông ra thế nào được? Lấy thuốc giải ra đi!

Những người đứng bên cũng găm lên:

- Phải rồi! Móc tay vào bọc lấy thuốc giải ra.

Có người lớn tiếng mắng chửi:

- Thằng mọi này! Còn lân chân gì mãi? Lão gia cho một mớ lửa đốt sạch sành sanh cái động Bích Lâm này để cả lô cả lũ nhà rùa không còn móng nào sống sót bây giờ!

Tang Thổ Công áp ứng đáp:

- Ta giấu thuốc giải ở dưới đất. Người có buông ra thì ta mới đi lấy được.

Mọi người đều chưng hửng, biết rằng hẳn nói thật.

Nguyên Tang Thổ Công thích ở trong sơn động dưới đất âm u không có bóng mặt trời để ẩn mình. Vậy hẳn cất giấu thuốc dưới hầm là việc đúng lý.

Mộ Dung Phục không thấy Công Dã Càn cùng Phong Ba ác rên la. Nhưng y cũng biết rằng mọi người đã ngứa ngáy quần quai thì nhị ca cùng tứ ca cũng ở trong một trường hợp chẳng khác gì. Công việc gấp rút hiện giờ, là phải phát động toàn lực để đoạt cho bằng được lại gã Tang Thổ Công rồi sẽ tính.

Nghĩ vậy đột nhiên Mộ Dung Phục quát lên một tiếng múa tít thanh quý đầu đao xông vào giữa đám đông.

Đặng Bách Xuyên và Bao Bất Đồng đang hộ vệ ở bên Công Dã Càn cùng Phong Ba ác, không dám rời xa nửa bước vì sợ địch nhân đến gia hại.

Thấy Mộ Dung Phục nhảy xông vào như con hổ đói xỏ vào giữa đàn dê, mọi người rẽ sang hai bên.

Gã áo đen thấy uy thế Mộ Dung Phục cực kỳ hung hãn, không dám chống đối, nắm Tang Thổ Công lùi ra xa.

Bỗng nghe mọi người kêu lên:

- Ai nấy phải cẩn thận! Gã đó cầm thanh Lục ba hương lộ đao đừng để y chém trúng.

Người khác lại kêu:

- Trời ơi! Lục ba quý đầu đao! Sao lại để đoạt được. Thế này thì nguy to!

Mộ Dung Phục múa tít thanh đao sấn vào. Y gặp đủ thứ người ngăn trở nào hoà thượng, nào đạo sĩ, nào hán tử mặt mũi xấu xa, nào phụ nữ đẹp như tiên sa. Ai nấy thấy Thanh hương lộ đao đều tới tấp tránh xa, vẻ mặt ra chiều khiếp sợ.

Mộ Dung Phục biết rằng thanh quý đầu đao này có nhiều lai lịch nhưng trông rất xấu và sặc mùi khó ngửi, thế mà lại gọi là "Hương lộ đao" đáng nực cười!

Rồi Mộ Dung Phục lại nghĩ:

- Nếu mình múa thanh độc đao này chém chết mười người động chúa, đảo chúa gì đó cũng chẳng khó khăn gì. Có điều giữa mình với bọn họ vốn không thù oán, thì giết hại mạng người làm chi? Mình mà gây thù kết oán, bọn họ liều chết phần đầu không chịu cho thuốc giải, thì nhị ca cùng tứ ca sẽ bị đưa đến hậu quả khôn lường.

Nghĩ vậy Mộ Dung Phục tuy xông vào đám đông mà không hạ thủ chém chết một mạng nào. Nếu gặp sức cản trở y chỉ điểm huyết hay đá ngã một vài người mà thôi.

Bọn người kia lúc đầu còn khiếp sợ Mộ Dung Phục, sau thấy uy lực thế đao của y không có gì là mãnh liệt cho lắm, đều trấn tĩnh lại.

Chỉ trong khoảnh khắc trường kiếm, đoản kiếm, nhuyễn tiên tua tủa phóng ra nhằm đâm Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục tuy võ công cao cường, nhưng bị mười mấy người bao vây. Y tả xung hữu đột một lúc rồi chân tay luống cuống. Hướng chi đứng ngoài vòng chiến còn trùng trùng điệp điệp có đến ba bốn trăm người, thì y không khỏi kinh hãi.

Cuộc chiến đấu kéo dài thêm một khắc nữa. Mộ Dung Phục lẩm bẩm:

- Nếu tình trạng này cứ kéo dài mãi thì biết đến bao giờ cho kết liễu? Xem chừng không hạ độc thủ không xong rồi.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Phục múa tít thanh đơn đao chém luôn hai nhát "binh binh" sống đao đã đánh vào hai người mê man bất tỉnh.

Bỗng thấy Đặng Bách Xuyên lớn tiếng la:

- Quân dê tiện kia! Không được động đến cô nương của chúng ta!

Mộ Dung Phục liếc mắt nhìn qua thấy hai người toan tung mình nhảy lên ngọn cây để công kích Vương Ngọc Yến hiện ngồi nấp trên đó.

Đặng Bách Xuyên chạy như bay lại cứu ứng. Gã phóng chưởng ra tới tấp để cản trở. Nhưng sau cũng có một người nhảy được lên cây. Tiếp theo là một tiếng la, gã bị Vương Ngọc Yến đá hất xuống.

Mộ Dung Phục đã hơi yên dạ, thì lại thấy hai người nữa nhảy lên. Y biết ngay chủ ý bọn này: vì chúng không hạ nổi mình liền nhảy lên bắt tiểu muội để uy hiếp. Thật là hạng vô liêm sỉ.

Mộ Dung Phục bị bấy nhiêu người bao vây cầm chân, y không thể nào phân thân để chạy lại cứu ứng Vương Ngọc Yến được. Sau y thấy hai cô gái nắm lấy cánh tay Vương Ngọc Yến từ trên cây nhảy xuống. Lại một gã đầu đà đội kim hoàn vẫn để tóc dài cầm binh giới đao kê cổ Vương Ngọc Yến la lên:

- Thằng lỏi Mộ Dung kia! Mi đã chịu đầu hàng chưa? Nếu mi không hàng, ta sẽ cắt đầu người đồng đảng yêu quý của mi đây!

Mộ Dung Phục ngẩn người ra, nghĩ bụng:

- Bọn yêu ma này tàn ác vô cùng! Chúng dám sát hại biểu muội ta lắm. Bây giờ biết làm thế nào? Tiếng tăm nhà Mộ Dung ở Cô Tô tung hoành thiên hạ, há chịu đầu hàng quân giặc được ư? Bữa nay mình cắt tiếng xin đầu hàng, thì ngày mai mình còn làm người thế nào được nữa?

Tuy trong lòng y do dự, ma tay y không ngừng lại chút nào, vẫn đánh chưởng ra veo veo, hất được hai địch nhân tung lên không rồi giáng mạnh xuống đất, xa ngoài một trượng.

Gã đầu đà lại la lên:

- Mi không hàng ư? Ta cắt cái đầu cô gái dong nhan khuynh quốc này đây!

Gã nói xong vung thanh giới đao lên, ánh sáng xanh lè lấp loáng!...

Đột nhiên từ phía sau núi có tiếng người la lên:

- Không được! Các người không được đụng đến Vương cô nương! Ta chịu đầu hàng các người là xong.

Tiếng la nghe rất quen tai. Rồi một bóng xam xám chạy như bay tới, chân bước rất nhẹ nhàng đến ngoài vòng vây thì dừng lại.

Mấy người quát mắng, xông ra ngăn lại, khiến cho chàng mới đến hết lạng sang đông lại sang tây để tránh đòn những người nhảy xổ đến trước mặt chàng.

Dưới ánh đèn lửa, mọi người định thân nhìn lại thì người mới đến đó chính là Đoàn Dự.

Bỗng lại nghe tiếng chàng la:

- Muốn ta đầu hàng đâu phải là chuyện dễ? Nhưng vì Vương cô nương mà người bắt ta đầu hàng đến ngàn lần, vạn lần, ta cũng ưng chịu.

Chàng nhảy bổ đến trước mặt gã đầu đà kêu lên:

- úi chao! Các người buông tay ra ngay! Bất Vương cô nương làm chi? Vương Ngọc Yến biết chàng không hiểu võ công mà dám xông vào liều mạng như thế để cứu tính mạng cho mình, thì cảm kích vô cùng nói:

- Đoàn... Đoàn công tử! Công tử đấy ư?

Đoàn Dự sững quá la lên:

- Dạ! chính là tại hạ! chính là tại hạ!

Gã đầu đà cả tiếng mắng:

- Mi... mi là cái gì?

Đoàn Dự đáp:

- Ta là người, chứ còn là cái gì? Sao mà người ngốc thế?

Gã đầu đà xoay tay phóng quyền đánh "bốp" một cái trúng quai hàm Đoàn Dự. Đoàn Dự chân đứng không vững, siêu người đi rồi ngã lăn ra, trán đập vào tảng đá, máu chảy đầm đìa.

Gã đầu đà nhìn rõ khinh công lúc chàng chạy đến, vẫn tưởng võ công chàng không phải hạng tầm thường. Gã xoay tay đánh thử một đòn yên trí là không trúng. Gã định thử đòn này rồi phóng ra ba chiêu giới đao cầm trong tay mặt mới là những chiêu hạ sát thực sự.

Gã có ngờ đâu mới vờ một chiêu mà đã đánh ngay được chàng. Thấy vậy gã không khỏi ngẩn người ra.

Mộ Dung Phục vẫn không ngớt tới lui xung đột và đánh rất kịch liệt.

Gã đầu đà la lên:

- Nếu mi không dừng tay đầu hàng, ta sẽ chém đầu cô bé này thật đấy. Lão phật gia nói một là một, hai là hai, quyết không lừa một ai đâu.

Rồi gã cất tiếng đếm:

- Nay một... hai... ba...! Mi có hàng hay không?

Mộ Dung Phục khó nghĩ quá. Kể về tình biểu huynh, biểu muội thì y thiệt không thể nhẫn tâm để Vương Ngọc Yến mất mạng dưới bàn tay gian nhân được. Nhưng y nghĩ đến bốn chữ "Cô Tô Mộ Dung" nó quan trọng vô cùng, không thể để người uy hiếp được. Vì như vậy là một điều sỉ nhục vĩnh viễn trên chốn giang hồ không bao giờ tẩy sạch được! Nghĩ vậy, y hét lên:

- Tên đầu đà giặc cướp kia! Người muốn ta chịu hàng thì đó là một điều khó khăn vô cùng. Người chỉ đụng đến một chiếc lông chân mà ta không bằm vằm người ra muôn đoạn, thì thể chẳng làm người nữa.

Mộ Dung Phục vừa nói vừa xông về phía Vương Ngọc Yến. Nhưng hơn hai chục người cầm khí giới đâm tả chém hữu, ngăn trước đánh sau không sao xông tới được ngay. Gã đầu đà tức giận quát lên:

- Ta cứ việc cắt đầu con nhỏ này, thử xem mi có bắt được "Lão phật gia" không? Nói đoạn, gã chụp lấy tay Vương Ngọc Yến. Hai cô gái đang giữ nàng thấy vậy, sợ vạ lây liền buông tay nàng, nhảy tránh ra xa.

Đoàn Dự nhìn đau lồm cồm bò dậy. Tay trái chàng để lên trán che vết thương, vẻ mặt rất bản thân. Chàng vừa thấy gã đầu đà vung đao lên chém xuống Ngọc Yến, mà Vương Ngọc Yến vẫn đứng thộn mặt ra, tựa hồ như bị điểm huyết, nên không kháng cự, né tránh chi hết. Chàng hoảng hốt vô cùng, dơ ngón tay ra.

Mấy tiếng "veo véo" vang lên! Tiếp theo nghe đánh "chát" một cái. Tay phải gã đầu đà bị đứt liền.

Cả một bàn tay và thanh giới đao đều rớt xuống đất.

Nguyên trong lúc Đoàn Dự hốt hoảng đến cực điểm, chân khí bùng bùng nổi lên đầy đầy khắp trong người, chàng thi triển công phu Lục Mạch Thân Kiếm. Một luồng kiếm khí đã chém gãy tay gã đầu đà.

Đoàn Dự liền xông tới cầm hai tay Vương Ngọc Yến để nàng lên lưng cõng chạy. Chàng vừa chạy vừa la:

- Việc chạy trốn khỏi mất mạng là cần kíp hơn hết. Gã đầu đà này tên gọi Báo Nhơn đầu đà chúa đảo Diêm Sơn ở Thanh Hải. Gã hung hãn vô cùng.

Báo Nhơn đầu đà bị chặt đứt cánh tay phải đau buốt thấu xương. Nhưng lúc điên tiết gã nổi cơn hung dữ thò tay trái xuống lượm cánh tay phải, đồng thời găm lên một tiếng thật to, nhằm Đoàn Dự liệng cánh tay gãy tới.

Cánh tay phải đầu đà tuy bị gãy rời nhưng trong bàn tay này vẫn còn nắm chặt lưỡi giới đao. Cả cánh tay lẫn lưỡi giới đao liệng về phía Đoàn Dự, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Đoàn Dự lại dơ một ngón tay bên hữu lên phóng "veo" ra một tiếng thành chiêu "Thiếu dương kiếm" bắn đúng vào lưỡi giới đao.

Lưỡi giới đao bật ra khỏi cánh tay rớt xuống đất. Nhưng cánh tay vẫn tiếp tục băng lại đập vào má Đoàn Dự một cái.

Trán Đoàn Dự vẫn ứa máu ra, mặt mũi đầy vết tích loang lổ, lại bị cánh tay gãy của đầu đà đánh trúng. Mắt chàng hoa lên, chân bước loạng choạng. Nhưng tâm ý chàng nghĩ là phải cứu cho được Vương Ngọc Yến ra ngoài, chàng liền thi triển phép Lăng ba vi bộ xông xáo chạy ra ngoài vòng vây.

Mọi người bên địch reo hò xúm lại ngăn cản, nhưng phép Lăng ba vi bộ của Đoàn Dự cực kỳ tinh diệu. Chàng xiên tả né hữu, chân bước vòng vèo ra ngoài.

Bao nhiêu tay Động chúa, Đảo chúa, võ công rất tinh thâm. Nào kiếm nào chưởng nhằm đúng người chàng phóng đến tới tấp. Nhưng tám thân uốn éo rất mau lẹ, chàng đều tránh được hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, Đoàn Dự đã cõng được Vương Ngọc Yến ra khỏi trùng, vì chàng sợ có người rượt theo, nên chạy liền một mạch ra ngoài mấy chục trượng mới dừng bước.

Đoàn Dự thở phào một cái nhẹ nhõm, toan đặt Vương Ngọc Yến xuống.

Vương Ngọc Yến đỏ mặt lên vội nói:

- Không, không được! Đoàn công tử! Ta bị chúng điểm huyết không đứng vững được đâu!

Đoàn Dự đỡ lấy vai nàng nói:

- Vâng! Cô nương cho biết để tại hạ giải khai huyết đạo cho.

Vương Ngọc Yến nói:

- Không, không cần! Chỉ qua một giờ ba khắc là huyết đạo tự nhiên giải khai được. Công tử bất tất phải giải huyết cho ta!

Nguyên Vương Ngọc Yến bị điểm vào huyết Thân Phong ở ngay bên cạnh "trái đào" trước ngực muốn giải khai huyết đạo này thì phải thúc đẩy chỗ đó, có điều bất tiện.

Đoàn Dự không hiểu ý Vương Ngọc Yến lại nói:

- Nơi đây rất là nguy hiểm, không thể dừng lại lâu được. Tại hạ giải khai huyết đạo cho cô nương rồi sẽ tìm kế thoát thân.

Vương Ngọc Yến đỏ mặt lên nói:

- Không được, không được đâu!

Giữa lúc nàng nghiêng nghiêng đầu đi bỗng ngó thấy bọn Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên đang tả xung hữu đột giữa vòng vây. Nàng lo lắng đến sự an nguy của biểu ca liền nói:

- Đoàn công tử! Biểu ca ta đang bị bao vây. Chúng ta có cách nào cứu được không? Đoàn Dự chua xót trong lòng vì thấy Vương Ngọc Yến chỉ nghĩ tới Mộ Dung Phục mà thôi, chàng đâm ra cụt hứng than thầm:

- Cuộc tương tư của mình đành là vô vọng. Đoàn Dự này bữa nay hoàn toàn theo tâm nguyện của nàng, dù có phải vì Mộ Dung Phục mà chết cũng cam tâm. Mình tuy không hiểu võ công, cũng mạo hiểm xông vào mới phải. Nghĩ vậy chàng nói:

- Được lắm! Cô nương ở đây để tại hạ vào cứu y.

Vương Ngọc Yến nói:

- Không được! Công tử không hiểu võ công thì làm sao vào cứu y được?

Đoàn Dự tủm tủm cười nói:

- Vừa rồi tại hạ cũng xông vào cũng được cô nương ra đây thì còn sợ gì?

Vương Ngọc Yến biết phép "Lục Mạch Thân Kiếm" của Đoàn Dự có lúc ứng nghiệm có lúc không, chứ không thể điều khiển theo ý mình được, nàng nói:

- Vừa rồi công tử vận khí rất giỏi. Đó là tại... công tử lo lắng đến sự an nguy của ta nên phóng Lục Mạch Thân Kiếm ra được. Nhưng tấm lòng công tử đối với biểu ca ta vị tất đã tha thiết như đối với ta. Ta e rằng...

Đoàn Dự nói:

- Cô nương bất tất phải quan tâm, tại hạ đối với cô nương thế nào thì đối với lệnh biểu ca cũng vậy. Nhưng tại hạ không biết vận dụng nội lực chân khí có phát động được hay không chẳng phải do tâm linh mình chỉ huy được. Cho nên người ta thường nói rằng: "Cố ý trồng hoa hoa chẳng nảy, vô tình cắm liễu liễu xanh um". Cái đó là do ở chỗ mình có cơ duyên hay không mà thôi.

Vương Ngọc Yến lắc đầu nói:

- Như thế thì công tử mạo hiểm quá. Không được đâu!

Đoàn Dự ưỡn ngực ra nói:

- Vương cô nương! Chỉ cần cô có lòng tin cậy, tại hạ dù muôn thác cũng không chối từ.

Vương Ngọc Yến đỏ mặt lên khẽ nói:

- Công tử đối với ta tận tâm như vậy, lòng ta thật áy náy!

Đoàn Dự cảm khái nói:

- Can chi mà cô nương phải áy náy? Cô nương có thể sai bảo tại hạ bất cứ việc gì. Chưa dứt lời chàng đã trở gót, hiên ngang tiến vào trong trận.

Vương Ngọc Yến vội la lên:

- Đoàn công tử ta không nhúc nhích được. Công tử đi rồi không còn ai trông nom. Nếu có kẻ đến ám toán thì sao?

Đoàn Dự quay lại gãi đầu nói:

- Cái này... cái này...

Bản ý Vương Ngọc Yến là yêu cầu Đoàn Dự cõng mình lên lưng để đi cứu Mộ Dung Phục, nhưng không tiện nói ra. Một cô gái thanh xuân mà kêu một chàng trai cõng mình lên lưng thì thật thẹn đến chết. Nàng chỉ mong Đoàn Dự tự hiểu mình, song chàng lại không hiểu, chỉ ngớ ngẩn gãi đầu dậm chân, ra chiều khó nghĩ.

Mộ Dung Phục cùng đối phương chiến đấu mỗi lúc một khẩn cấp. Vương Ngọc Yến biết đối phương rất lợi hại, nàng nóng nảy vô cùng, đành dạn dày nói:

- Đoàn công tử! Phiền công tử cõng ta lên lưng để xông vào trận. Như thế mà cứu được biểu ca thì thiệt vẹn cả hai bề.

Đoàn Dự bỗng tỉnh ngộ nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Thế mà tại hạ ngu muội không nghĩ ra.

Chàng liền cúi người xuống để Vương Ngọc Yến lên lưng cõng.

Bên tai tiếng la ó vang trời, tiếng khí giới chạm vào nhau chan chát. Lúc này Đoàn Dự đã cõng Vương Ngọc Yến, nhưng tâm thần còn mãi lo nghĩ về việc cứu nàng thoát hiểm, ngoài ra không để ý gì hết. Bây giờ chàng cảm thấy con người mềm mại ngồi trên lưng mình. Hai tay chàng vòng ra ôm lấy hai chân nàng, tuy cách mấy lần xiêm áo chàng cũng cảm thấy da thịt nàng mịn màng.

Bấy lâu nay, trong lòng lúc nào cũng mơ tưởng Vương Ngọc Yến chẳng những lúc thức, mà cả trong khi ngủ cũng mơ màng tưởng đến hình bóng nàng. Khi Vương Ngọc Yến đi theo Mộ Dung Phục, Đoàn Dự đã muốn ngàn lần tự nhủ nên chấm dứt mối tình vô vọng của mình mà xa nàng ra. Nhưng dẫu như hai chân chàng không tự chủ được, cứ lẻo đẹo theo sau con người ngọc, cách một quãng xa xa. Nhiều lúc chàng tự hẹn với mình:

- Ta theo nàng hết quãng đường này, rồi sẽ đi nẻo khác. Đoàn Dự hỡi Đoàn Dự! Người thực là u mê chẳng biết gì, tự hãm mình vào vòng đấm đuổi không chịu rút chân ra. Công trình người đọc sách bấy lâu thật là uổng phí. Người nên nhớ rằng: trèo dốc ngựa phải chôn chân, đến bờ thuyền tất đụng đầu. Nếu mình không biết vung kiếm chặt đứt tơ tình thì có ngày chết mất xác.

Nhưng bất luận lòng chàng nghĩ thấu triệt lẽ phải trái đến đâu đi nữa mà hai chân không theo dõi Vương Ngọc Yến không được.

Từ ngày Đoàn Dự nuốt đôi Mãng Cổ chu cấp, chân chàng đi rất mau, lẹ làng lẻo đẹo theo sau Vương Ngọc Yến một quãng xa, Mộ Dung Phục cũng không phát giác ra được. Cả lúc Vương Ngọc Yến ngồi trên ngọn cây, Mộ Dung Phục xông vào nghinh địch, chàng đều trông thấy rõ ràng. Gã Báo Nhữ đầu đà toan giết Vương Ngọc Yến, chàng hăm hở, xông ra, cam lòng tình nguyện "đầu hàng" thay cho Mộ Dung Phục. Đối phương đâu có hiểu được bản ý của chàng, rồi đi đến chỗ bị gãy một tay.

Lúc này Đoàn Dự cũng Vương Ngọc Yến lên lưng, bất giác tinh thần sáng khoái, nhưng rồi chàng trách mình:

- Đoàn Dự hỡi Đoàn Dự! Hiện bây giờ là lúc nào đây? Sao trong lòng người còn có ý cằn rỡ? Thiệt không bằng giống cầm thú! Người ta là một bậc băng thanh ngọc khiết, một vị cô nương cực kỳ tôn quý. Chỉ một ý nghĩ bất lương nhỏ xíu cũng đủ làm tiết mạt con người nàng. Tội người thật đáng đánh đòn.

Chàng vừa nghĩ đến bốn chữ "thật đáng đánh đòn", bất giác buông tay ra, dơ tay lên tự tát vào mặt mình hai cái cực mạnh, đồng thời chàng tăng gia cước lực xăm xăm chạy đi.

Wương Ngọc Yến rất lấy làm kỳ hỏi:

- Đoàn công tử! Công tử làm chi vậy?

Đoàn Dự vốn tính thật thà, nhất là đối với Vương Ngọc Yến chàng đã coi như một vị thiên tiên, càng không dám dối trá, liền đáp:

- Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn là trong lòng bỗng phát sinh một ý nghĩ đại bất kính đối với cô nương. Tội thật đáng đánh!

Wương Ngọc Yến hiểu ý nghĩ của chàng, thẹn đỏ mặt lên!

Giữa lúc ấy, một gã đạo sĩ tay cầm trường kiếm chạy như bay tới nơi quá mắt:

- Mẹ kiếp! Con cừ non này lại vào đây quấy rầy rồi!

Đạo sĩ vừa nói vừa ra chiêu "Độc Long xuất động" phóng tới Đoàn Dự. Đoàn Dự bỗng tự nhiên đứng chéo chân đi đúng phép "Lãng ba vi bộ" tránh khỏi.

Wương Ngọc Yến khẽ nói:

- Hấn sắp ra chiêu thứ hai đâm vào mé tả đó. Công tử bước chéo sang mé hữu phóng chưởng đánh vào huyết "Thiên Tôn" hấn.

Huyệt đạo này rất trọng yếu. Đoàn Dự phát chưởng tuy không nặng lắm, mà cũng đánh cho đối phương phải hộc máu tươi.

Chàng thấy vậy sợ quá, không dám quay lại nói nữa.

Gã đạo sĩ vừa ngã lăn ra thì lại có hai đại hán nhảy xổ tới.

Vương Ngọc Yến bụng rộng như biển. Võ công khắp thiên hạ chẳng môn nào mà nàng không biết. Nàng nói khê vào tai Đoàn Dự để chỉ điểm cho chàng theo đúng phép ra chiêu. Chàng hạ xong hai đại hán này tức khắc.

Đoàn Dự thấy thắng địch một cách dễ dàng, Vương Ngọc Yến lại kê tai thủ thủ. Một làn hơi thơm ngát như hoa lan thoang thoảng vào mặt nên tuy chàng phải liều mạng xông vào cuộc chiến, chàng vẫn cảm thấy sung sướng. Thực là một cảnh ngộ ngàn năm một thuở, bình sinh chàng không bao giờ nghĩ tới.

Đoàn Dự đánh ngã hai người rồi thì chỉ còn cách Mộ Dung Phục không đây hai trượng.

Bất thành linh nghe tiếng gió vang lên, hai bóng xanh vung tới. Đó là hai cây nhuễn tiên cùng nhằm đánh vào Đoàn Dự.

Đoàn Dự lại bước xéo chân đi tránh khỏi, bỗng thấy một cây nhuễn tiên đang lơ lửng trên không, xoay trở lại nhảy chồm xuống trước mặt mình nhanh như chớp.

Vương Ngọc Yến cùng Đoàn Dự la hoảng:

- úi chao!

Nguyên hai cây nhuễn tiên này không phải là binh khí mà là hai con rắn.

Đoàn Dự khi mới rời khỏi hoàng cung nước Đại Lý đã thấy Chung Linh dùng rắn sống làm khí giới. Nhưng lúc đó Chung Linh dùng rắn để chống địch còn bây giờ thì địch nhân lại dùng rắn để đối phó với mình. Cảnh ngộ hoàn toàn trái ngược.

Đoàn Dự tăng gia cước bộ muốn lướt qua mặt hai người mặc áo xanh không ngờ chúng thân hình bé nhỏ mà bộ pháp mau lẹ dị thường. Chúng ngăn cản đường lối của Đoàn Dự luôn mấy lần.

Đoàn Dự vội cất tiếng hỏi:

- Vương cô nương! Bây giờ làm thế nào đây?

Vương Ngọc Yến đối với những quyền cước và những chiêu thức binh khí các môn phái khắp thiên hạ, rất ít môn nàng không biết tới. Nhưng hai con rắn tung mình lên không để cản đối phương thì ^^ thể là một môn võ công của môn phái nào hết.

Đối với chiêu thức võ công của những tay cao thủ nổi tiếng thì nàng tiên đoán một cách dễ dàng. Nhưng muốn đoán trước hai con rắn này tiến công vào phía nào thực khó mà biết được.

Vương Ngọc Yến thấy hai áo xanh nhô lên hụp xuống trông rất vụng về khó coi. Có điều cử động của chúng lại mau lẹ cực điểm. Nàng biết rõ chúng chưa luyện qua kinh

công nào hết, chỉ cái là mau lẹ thiên nhiên như các loài khí, vượn, hổ, báo mà thôi.

© [HQD](#)